

vaner og parternes efterfølgende adfærd. Bestemmelsen medfører bl.a., at også parternes adfærd efter aftalens indgåelse kan tillægges betydning ved fortolkningen af aftalen. Undladelse af at reagere mod meddelelser fra modparten, f.eks. om hvordan modparten har opfattet aftalen eller bestemmelser i denne, kan således fortolkes som en accept af indholdet i meddelelsen.

Fortolkningsprincipperne i artikel 8 må antages at være i overensstemmelse med de fortolkningsprincipper, der anvendes i dansk ret.

Til artikel 9

I artikel 9 reguleres spørgsmålet om, under hvilke betingelser parterne er bundet af handelsbrug og andre sædvaner og af den praksis, de har skabt imellem sig.

I stk. 1 angives først, at parterne er bundet af sædvaner, som de er indgået på. Såfremt parterne udtrykkeligt eller underforstået har henvist til en vis sædvane, er denne således bindende for dem. Det følger endvidere af stk. 1, at parterne er bundet af den praksis, som de har skabt mellem sig. En sådan praksis skal der, som nævnt i bemærkningerne til artikel 8, stk. 3, tillige tages hensyn til ved fortolkningen af parternes erklæringer.

For at en sædvane skal være bindende, forudsættes det, som nævnt, at parterne er indgået herpå. Stk. 2 indeholder en formodningsregel, hvorefter parterne »forudsættes underforstået« at have gjort visse sædvaner anvendelige på aftalen eller dens indgåelse. Det gælder sædvaner, som for det første var kendt eller burde have været kendt af parterne, og som for det andet i international handel er almindelig kendt og regelmæssigt følges af parter i aftaler af samme type i den pågældende branche. Begge betingelser skal være opfyldt, men hvis en sædvane er almindelig kendt, vil det formentlig ofte kunne lægges til grund, at parterne i den aktuelle aftale også burde have kendt den. Formodningsreglen i stk. 2 kan tilsidesættes ved aftale, hvilket anføres udtrykkeligt i bestemmelsen.

Sædvaner, som ikke omfattes af stk. 1 og 2, er ikke bindende for parterne ved anvendelsen af konventionen. Sammenlignet med købeloven (§ 1) er muligheden for at anvende en sædvane således noget mindre efter konventionen.

For så vidt en sædvane er bindende for parterne og strider mod bestemmelserne i konventionen, har denne forrang fremfor konventionens regler. På samme måde viger konventionen for den praksis, som parterne har skabt mellem sig. Dette er i overensstemmelse med artikel 6 om konventionens deklaratoriske karakter. En sædvane vil således også kunne sætte hele konventionen ud af kraft mellem parterne.

Til artikel 10

Artikel 10 vedrører spørgsmålet om, hvilket af en parts flere forretningssteder, der skal tillægges betydning ved anvendelse af konventionen, og hvilket tilknytningsmoment, der skal anvendes, hvis en part ikke har noget forretningssted, som har forbindelse med det aktuelle køb.

Det har betydning i flere sammenhænge at fastslå en parts forretningssted, når parten har flere forretningssteder, idet der må træffes et valg mellem disse. Det er for det første af betydning ved afgørelsen af, om konventionen overhovedet er anvendelig på købet jf. artikel 1. Det er også af betydning efter artikel 12 for bedømmelsen af spørgsmålet om, hvorvidt et eventuelt forbehold i relation til aftalers formløshed skal gælde for det pågældende køb. Et valg mellem flere forretningssteder er efter artikel 31 af betydning, når det skal afgøres, hvor varen skal leveres. Det fremgår af artikel 42, at man ved spørgsmålet om, hvorvidt en immaterialret bebyrder varen, skal tage hensyn til forholdene i den stat, hvor køberen har sit forretningssted. Sælgerens forretningssted er efter artikel 57 endvidere afgørende for, hvor købesummen skal erlægges. Forretningsstedet er endelig af interesse ved anvendelsen af bestemmelserne om risikoens overgang. Også i konventionens bestemmelser om indgåelse af aftaler henvises i artiklerne 20 og 24 til forretningsstedet.

Efter *litra a* skal man ved anvendelsen af konventionen anvende det forretningssted, der som helhed har den nærmeste tilknytning til aftalen og dens opfyldelse. Bedømmelsen heraf sker ud fra de omstændigheder, som parterne enten kendte eller forudsatte før aftalens indgåelse. Det, som en part får kendskab til efter aftalens indgåelse, vil ikke have betydning for bedømmelsen. Der bør tages hensyn til f.eks. de forretningssteder, hvorfra parterne har ført forhandlinger om aftalen, og en parts kendskab til, at et forhandlingsresultat skal godkendes af modpartens hovedkontor. Endvidere bør der tages hensyn til, hvilket af sælgerens flere forretningssteder, der skal sørge for aftalens opfyldelse, eller hvor varen skal afhentes. På købersiden bør der f.eks. tages hensyn til det forretningssted, hvortil varen skal leveres eller fakturaen sendes. Bedømmelsen har til formål dels at præcisere i hvilken stat, det forretningssted er beliggende, som aftalen har sin nærmeste tilknytning til. Dels har den til formål at afgøre, hvilket af flere forretningssteder i den pågældende stat, der skal anvendes.

Efter *litra b* er det en parts bopæl, der er afgørende, hvis denne ikke har noget forretningssted. Det bør i den forbindelse ligestilles hermed, at en part ikke har et forretningssted, som har sammenhæng med eller tilknytning til købet.